

पौरेष्विति पांडवश्रेष्ठयुधिष्ठिरं बोधयन् अज्ञातंदुर्योधनकृतंकपटं ज्ञापयन् इदं वक्ष्यमाणं वचनं अब्रवीत् ॥ १९ ॥ न केवलं पौरेभ्य एव तद्वचनं गोपनीयमपितु समीपस्थैरपि युधिष्ठिरादन्यैर्न ज्ञातुं शक्यमित्याह प्राज्ञ इति प्राज्ञो बुद्धिमाननेकभाषाभिज्ञत्वात् प्राज्ञत्वमेवाह प्राज्ञप्रलापज्ञ इति प्रकर्षेणाज्ञानां पशुप्रायाणां वेदविरोधिनां म्लेच्छानां प्रलापो नर्थकं सम्यक्प्रकृतिप्रत्ययविभागेन निष्पन्नत्वादर्थानवबोधकं वचनं देशभाषारूपं लुप्तवर्णं अधिकवर्णं विकृतवर्णं च पदजातं यत्र तादृशभाषाभिज्ञ इत्यर्थः तत्र लुप्तवर्णं काण्वशतपथे इंद्रेणासुरान्प्रतिभवतां मग्नौ इमां चित्राख्यां मदीयां इष्टकामुपधास्ये इति पृष्टे उपहीत्यसुरवचनं तथा आदास्ये इत्युक्ते आहीति प्रतिवचनं तत्र उपधेहि आदेहीति वक्तव्ये वर्णलोपः अधिकवर्णं तु गौरिति वक्तव्ये गावी गोणी गोता गोपोतलिकेति प्रयुज्यते तथा विकृतवर्णं ते सुराहेलयो हेलय इति वदंतः पराबभूवुरिति अरय इत्यपेक्षिते रेफस्थाने लकारः प्रयुज्यते वेदेऽपि असुरभाषानुवादे तेनेयं शंकाप्यपास्ता यद्यपि युधिष्ठिरं प्रति विदुरेण म्लेच्छभाषया उक्तं तथापि व्यासेन तत्संस्कृतेनैवोपनिबद्धमिति आदिपर्वणि नाना

पौरेषु विनिवृत्तेषु विदुरः सर्वधर्मवित् ॥ बोधयन् पांडवश्रेष्ठमिदं वचनमब्रवीत् ॥ १९ ॥ प्राज्ञः प्राज्ञप्रलापज्ञः प्रलापज्ञमिदं वचः ॥ प्राज्ञं प्राज्ञः प्रलापज्ञः प्रलापज्ञं वचोऽब्रवीत् ॥ २० ॥ योजानातिपरप्रज्ञां नीतिशास्त्रानुसारिणीं ॥ विज्ञायेह तथा कुर्यादापदं निस्तरेद्यथा ॥ २१ ॥

देशभाषाश्चात्र यथं तदिति प्रतिज्ञानात् स एवं प्राज्ञः प्राज्ञप्रलापज्ञश्च विदुरो युधिष्ठिरं प्रलापज्ञं म्लेच्छभाषाभिज्ञं इदं वक्ष्यमाणं वचो म्लेच्छभाषारूपं प्राज्ञः प्रकर्षेणा जानतः प्राज्ञं प्रकर्षेण अर्थतो ज्ञातुं शक्यं अज्ञापकं अर्थानामनवबोधकं वा कथं तर्हि तेन वचनेनास्यापि बोधो भविष्यतीत्याशंक्याह प्रलापज्ञः प्रलापज्ञमिति प्रलापं जानतः प्रलापज्ञापकं प्रलापज्ञमिति पूर्वाद्धे शब्दतो म्लेच्छभाषाभिज्ञत्वमुक्तं इह त्वर्थतस्तदभिज्ञत्वमित्यपौनरुक्त्यं प्राज्ञ इति प्रलापज्ञ इति च उत्तराद्धे किं बतस्य षष्ठ्यंतस्य रूपे प्राज्ञं प्रलापज्ञमिति तु अंतर्भावितव्यं तथा ज्ञाधातोः कप्रत्ययांतस्य रूपे वचो वचनीयमवश्यं वक्तव्यमित्यर्थः अत एवाब्रवीत् अत्रोत्तरार्धे गौडपाठ एव दृश्यते तदभावे तु पूर्वार्धे देवाय मर्थः प्रत्येतव्यः सर्वथापि म्लेच्छभाषयोक्तोर्थो म्लेच्छभाषयैव संगृह्यत इति तात्पर्यं अन्यथा अलोहमित्याद्यपि व्यासो नावक्ष्यत् यथा श्रुतं जातु षमेव गृहं भवद्वा हार्थं तत्र कृतमिति म्लेच्छभाषया विदुरेण युधिष्ठिरो बोधित इत्येव तेनोक्तं स्यात् ॥ २० ॥ तदेव वचनं श्रावयितुं युधिष्ठिरमभिमुखीकरोति योजानातीति परस्य शत्रोः प्रज्ञां नीतिशास्त्रं कपटेन विश्वासमुत्पाद्यापिशत्रुर्हंतव्य इति कणिकवचनरूपं तदनुसारिणीं योजानातिसपुमानि ह्यथा शत्रुकल्पितां आपदं निस्तरेत् तथा कुर्याद्यत्नमिति शेषः ॥ २१ ॥